

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gorzowie Wlkp.
WYDZIAŁ II
ul. Dąbrowskiego 13
66 – 400 Gorzów Wlkp.

Dnia 10 września 2020 r.
Sygn. akt II SA/Go 267/20

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Burmistrz Nowego Miasteczka
ul. Rynek 2
67-124 Nowe Miasteczko

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 3 września 2020 r., sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza odpis wyroku z dnia 26 sierpnia 2020 r. wraz z uzasadnieniem.

Starszy Sekretarz Sądu

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu (art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 - zwanej dalej „p.p.s.a.”). Skarga kasacyjna złożona po upływie tego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
2. Skarga kasacyjna, pod rygorem odrzucenia, powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym albo doradcą podatkowym – w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami albo rzecznikiem patentowym – w sprawach własności przemysłowej.
3. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Złożenie tego wniosku wpływa na rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 177 § 3 – 6 p.p.s.a.)¹.
4. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 3 są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić sąd o każdej zmianie swojego zamieszkania, adresu do doręczeń lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŠZENIA PISM ORAZ DORECZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
5. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
6. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
7. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczenia korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczenie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

¹ Art. 177. § 1. Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wnieśli środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Adam Jutrzenka -Trzebiatowski
Sędziowie	Sędzia WSA Jacek Jaśkiewicz (spr.) Asesor WSA Jarosław Piątek
Protokolant	st.sekr.sąd. Elżbieta Dzieścielewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2020 r.
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Nowej Soli
na uchwałę Rady Miejskiej w Nowym Miasteczku
z dnia 15 lipca 2016 r., nr XIX/134/2016
w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy i Miasta
Nowe Miasteczko

- I. stwierdza nieważność § 24 w zakresie użytych w tym przepisie słów „oraz właściciele lub najemcy lokali” oraz § 25 w zakresie użytych w tym przepisie słów „oraz uciążliwości dla osób trzecich” zaskarżonej uchwały,
- II. w pozostałym zakresie skargę oddala.

na oryginale w 2 egzemplarzach
Za zgodności z oryginałem

26. 08. 2020 *Dziścielewska*
dnia

Uzasadnienie

1. Rada Miejska w Nowym Miasteczku, powołując się na art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 250; aktualnie Dz. U. z 2020 r., poz. 1439; dalej u.c.p.g.), podjęła w dniu 15 lipca 2016 r. uchwałę nr XIX/134/16 w sprawie „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy i Miasta Nowe Miasteczko”.

2. Powyższą uchwałę zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. Prokurator Rejonowy w Nowej Soli, zarzucając jej:

I. istotne naruszenie prawa materialnego przez przekroczenie ustalonego tym przepisem zakresu delegacji ustawowej, w szczególności przepisów:

1) art. 4 ust. 2 u.c.p.g. i w ten sposób wskazanie w uchwale:

- w § 24 norm dotyczących obowiązku właścicieli nieruchomości do uprzątnięcia błota, śniegu, lodu oraz innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości w zapisie niezgodnym z art. 5 ust. 1 pkt 4 u.p.c.g.,

- w § 25 uchwały dotyczących wskazania wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości, dotyczących mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi przez zawarcie sformułowania nieprecyzyjnego i niejasnego, że mycie samochodu może być dokonane bez uciążliwości dla osób trzecich;

2) art. 4 u.c.p.g. przez niewskazanie w uchwale obowiązków wynikających z poszczególnych przepisów

- częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenów przeznaczonych do użytku publicznego (art. 4 ust. 2 pkt 2a u.p.c.g.),

- innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami (art. 4 ust. 2 pkt 5 u.c.p.g.);

a przez to naruszenie przepisów ustawy z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1523 ze zm.);

II. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść zaskarżonej uchwały, przez jej podjęcie w warunkach niedostosowania regulaminu do wojewódzkiego planu gospodarki odpadami w terminie 6 miesięcy od dnia uchwalenia Uchwałą numer XXX/280/12 Sejmiku Województwa Lubuskiego z 10 września 2012 r. „w sprawie przyjęcia Planu gospodarki odpadami Województwa Lubuskiego na lata 2020 - 2017 z perspektywą do 2020 roku.”

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

3. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podnosząc, że zarzuty Prokuratora są bezzasadne, częściowo nie skonkretyzowane, a nadto nie dotyczące całej uchwały. Odnosząc się do zarzutu niewskazania wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami organ wskazał, że gmina jest członkiem Związku Międzygminnego „Eko-Przyszłość”, któremu przekazano kompetencje unormowane w art. 4 ust. 2 u.c.p.g.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

4. Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 2167 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola taka sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 tej ustawy). Zakres kontroli administracji publicznej obejmuje także orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 1 w zw. z § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.; dalej jako p.p.s.a.).

Zgodnie zaś z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd, uwzględniając skargę na uchwałę, o jakiej mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 tej ustawy stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części albo stwierdza, że została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jej nieważności. Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłyby do zastosowania tej sankcji. W tej kwestii odwołać się należy do przepisów u.s.g., w której mowa o dwóch rodzajach naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy, tj. naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 u.s.g.). Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednie oraz wynika wprost z treści tego przepisu.

Za istotne naruszenia prawa uznaje się w szczególności naruszenie przez organ gminy podejmujący uchwałę lub zarządzenie przepisów o właściwości, podjęcie takiego aktu bez podstawy prawnej, wadliwe zastosowanie normy prawnej będącej podstawą

Sygn. akt II SA/Go 267/20

prawną podjęcia aktu, jak również naruszenie przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwały.

5. Materialnoprawną podstawę zaskarżonej uchwały stanowią przepisy u.c.p.g., które w dalszej części uzasadnienia przytaczane są w brzmieniu obowiązującym w dniu jej podejmowania. Oceny legalności zaskarżonego aktu dokonuje się bowiem według stanu na dzień jego podjęcia. Delegacja ustawowa dla podjęcia zaskarżonej uchwały została zawarta art. 4 ust. 1 u.c.p.g., który upoważnia radę gminy do uchwalenia, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Zgodnie z art. 4 ust. 2 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych

i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony)

Sygn. akt II SA/Go 267/20

- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 2a u.p.c.g. regulamin może wprowadzić obowiązek selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a.

6. Przytoczone przepisy określają granice upoważnienia, w ramach którego może działać rada gminy podejmując uchwałę w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy. Ustawodawca określił w sposób enumeratywny, co powinien zawierać taki regulamin. W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, podobnie jak każda inna uchwała organu samorządu terytorialnego, musi formułować postanowienia jedynie w granicach upoważnienia ustawowego, regulując tylko te kwestie, które wynikają z delegacji ustawowej. Powyższe wynika z art. 40 u.s.g., zgodnie z którym gminie na podstawie upoważnień ustawowych przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy, jak też z art. 7 w zw. z art. 94 Konstytucji wymagającego, by materia regulowana podjętym aktem wynikała z ustawy upoważniającej i nie przekraczała zakresu upoważnienia. Regulamin musi formułować postanowienia jedynie w granicach wskazanej delegacji ustawowej. Przedstawione wyżej wyliczenie elementów uchwały ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że nie wolno w nim zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść art. 4 u.c.p.g.

Wskazać jednak należy, że przy kontroli kompetencji uchwałodawczej gmin istotne znaczenie mają gwarancje samodzielności jednostki samorządu terytorialnego wynikające z przepisów art. 6 i 7 u.s.g. w związku z art. 163 i art. 165 Konstytucji RP oraz wyrażone w art. 3 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego (EKL) - prawo i zdolność społeczności lokalnych do kierowania i zarządzania powierzoną im częścią spraw publicznych samodzielnie i na własną odpowiedzialność. Z gwarancji tych wyprowadza się normy kolizyjne służące rozstrzygnięciu wątpliwości i sporów dotyczących praw podmiotowych i kompetencji (w tym prawodawczych) organów samorządu

terytorialnego. Te właśnie normy w przypadku konstruowania przez ustawodawcę delegacji do stanowienia aktów prawa miejscowego przemawiają, w razie uzasadnionych wątpliwości, na korzyść uprawnień samorządowych.

W ocenie Sądu przepisy Konstytucji RP i ustawy o samorządzie gminnym stanowią dostateczną podstawę prawną pozwalającą na swobodne (acz w granicach ustaw) normowanie w statucie wszystkich kwestii ustrojowych, w tym także tych wyraźnie w ustawie nie przewidzianych (por. W. Kisiel [w:] *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz*, pod red. P. Chmielnickiego, Warszawa 2013, uw. 1 do art. 3). Dlatego stanowisko wymagające odnalezienia (zrekonstruowania) szczegółowego przepisu kompetencyjnego, tak jakby przepis zawierający ogólniej sformułowaną delegację nie był wystarczającą podstawą kompetencyjną do działania prawodawczego organu samorządu terytorialnego nie znajduje oparcia w powołanych wyżej normach konstytucyjnych, jak i postanowieniach EKL. Takie zbyt rygorystyczne i formalistyczne podejście nie tylko ogranicza chronioną aktami prawnymi najwyższej rangi samodzielność jednostki samorządu terytorialnego, ale prowadzi do szkodliwego mnożenia przepisów szczegółowych (por. M. Kulesza, *O tym, ile jest decentralizacji w centralizacji, a także o osobliwych nawykach uczonych administratywistów*, Samorząd Terytorialny nr 12/2009, s. 15-17).

7. Odnosząc się do skargi Prokuratora Rejonowego w Nowej Soli należy zgodzić się z ze stanowiskiem organu, że brak jest w skardze powiązania zarzutów i wskazanych w nich przepisów ustawy z przepisami zaskarżonej uchwały wobec czego skarga jest zbyt ogólnikowa i nie sposób dowiedzieć się z niej, które konkretnie przepisy uchwały istotnie naruszają prawo (dotyczy to zarzutów sformułowanych w punktach I.2 i II skargi). Z kolei w zarzucie dotyczącym § 24 uchwały nie występuje problem niezgodnego z ustawą określenia obowiązku dotyczącego uprzątnięcia chodników, gdyż kwestionowany przepis w ogóle nie zawiera terminu „chodnik”. Od organu powołanego do ochrony praworządności i zarazem umocowanego do wnoszenia skargi w trybie szczególnym należy wymagać formułowania skargi w taki sposób, który wskazuje dokładnie przedmiot zaskarżenia i stojące za nim argumenty prawne.

8. W kwestii zarzutu dotyczącego niedostosowania zaskarżonej uchwały do planu gospodarki odpadami wskazać należy, że gmina jest członkiem Związku Międzygminnego „EKO – PRZYSZŁOŚĆ”. W myśl art. 3 ust. 2a u.c.p.g. w razie wykonywania przez związek międzygminny zadań, o których mowa w ust. 2, określone w ustawie prawa i obowiązki organów gminy, w tym uchwalanie aktów prawa miejscowego, wykonują organy tego związku. W dniu 8 czerwca 2016 r. Zgromadzenie

Sygn. akt II SA/Go 267/20

tego związku podjęto uchwałę nr VI/40/2016 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Związku Międzygminnego „Eko-Przyszłość” (Dz. Urz. Woj. Lubuskiego z 2016 r., poz. 1249).

W § 1 Regulaminu ustalono zakres przedmiotowej uchwały wskazując, że Regulamin określa zagadnienia, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1a, pkt 2, pkt 3 i pkt 5 u.p.c.g. Z powyższego wynika, że brak w zaskarżonej uchwale szczegółowych regulacji w zakresie wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami (art. 4 ust. 2 pkt 5) nie wynika z uchybienia organu gminy, lecz z faktu, że zagadnienia te są przedmiotem regulacji regulaminu podjętego przez Związek Międzygminny, który jest aktem prawa miejscowego. Z tego samego powodu nie należało do kompetencji rady gminy określanie szczegółowych zasad utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów (art. 4 ust. 2 pkt 2a u.p.c.g.).

Ponadto art. 4 ust. 2 pkt 2a u.c.p.g. nie obowiązywał w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały. Dodany bowiem został przez art. 1 pkt 4 lit. a tiret drugie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.1579) i wszedł w życie w dniu 6 września 2019 r. Przy czym zgodnie art. 9 ust. 1 powyższej ustawy rada gminy jest obowiązana dostosować uchwały wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym do przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r.

9. Przepisami uchwały, które istotnie naruszają prawo są § 24 w zakresie użytego w tym przepisie zwrotu „oraz właściciele lub najemcy lokali” oraz § 25 w zakresie użytego w tym przepisie zwrotu „uciążliwości dla osób trzecich”. Prawodawca lokalny działając w ramach prawa i w ramach omawianego upoważnienia ustawowego, ma obowiązek wskazywać adresatowi regulaminu względnie sprecyzowany, przejrzysty, mieszczący się w prawie, jasny wzór zachowania dotyczący obowiązków.

W tych ramach mieści się doprecyzowanie zachowania dotyczące uprzątnięcia błota, śniegu i lodu lub innych zanieczyszczeń, jak i obowiązki dotyczące mycia pojazdów samochodowych poza myjniami. Niezgodne z ustawą jest jednak użyte w § 24 uchwały sformułowanie „właściciele lub najemcy lokali”, które koliduje z definicją „właściciela nieruchomości” zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. Zapis § 24 w tym zakresie stanowi zatem niedozwoloną modyfikację (zawężenie) definicji ustawowej i z tych względów istotnie narusza prawo.

Z kolei użycie w § 25 uchwały takiego sformułowania jak „uciążliwości dla osób trzecich” może powodować poważne problemy interpretacyjne w szczególności

Sygn. akt II SA/Go 267/20

dotyczące zakresu znaczeniowego terminu „uciążliwości”, a w konsekwencji problemy z określaniem zakresu normowania i zakresu zastosowania § 25 uchwały. Ponieważ kwestia ta wiąże się z pojęciem tzw. immisji pojawia się problem kolizji zapisu regulaminu ze sposobami ochrony przewidzianymi przepisami prawa cywilnego (tzw. prawo sąsiedzkie), których to regulamin nie może dotyczyć. Z tych względów, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., Sąd stwierdził nieważność § 24 oraz § 25 uchwały we wskazanym w punkcie I wyroku zakresie.

W pozostałej części uchwała nie zawiera wad prawnych o charakterze istotnym w przedstawionym wyżej rozumieniu, co prowadziło do oddalenia dalej idącej skargi, o czym orzeczono w punkcie II wyroku na podstawie art. 151 p.p.s.a.

10. WRZ. 2020

